

GÖZYAŞI

GÖZYAŞI

Orijinal Adı: Teardrop

Yazarı: Lauren Kate

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Cemal Balcı

Editör: Aslı Güçlü

Düzeltili: Fahrettin Levent

Düzenleme ve Kapak Uygulama: Nurhan Seyrekbasan

1. Baskı: Kasım 2014

ISBN: 978-9944-82-938-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2013 Lauren Kate

Türkçe Yayın Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul

Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

GÖZYAŞI

Lauren Kate

*Çeviri:
Cemal Balcı*

epsilon®

Matilda için...

Ne kavranılmaz bir yer şu gözyaşı ülkesi.

–ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY,

KÜÇÜK PRENS

ÖNSÖZ

TARİH ÖNCESİ

Demek buraya kadardı.

Loş, kehribar rengi günbatımı. Miskin gökyüzünde sürüklenen nem. Seven Mile Köprüsü'nde yalnızca bir araba vardı. Miami'deki havaalanına doğru, kaçırılacak bir uçuşa doğru yola çıkmıştı. Keys'in doğusundaki sulara kabaran aşırı büyük dalga, akşam haberlerindeki oşinografları şaşkına çevirecek biçimde köpük saçan bir canavara dönüşerek yükseliyordu. Köprü ağzındaki trafik, inşaat işçisi gibi görünen adamların geçici bir bariyeri sahneye koymalarıyla, durmuş durumdaydı.

Ve o: Köprünün yüz metre kadar batısında, çalıntı bir balıkçı teknesindeki çocuk. Teknesi demir atmıştı. Dik bakışları köprüden geçmesine izin verilen son arabaya sabitlenmişti. Bir saatten beri oradaydı, yaklaşan trajediyi izlemek - hayır, *denetlemek* ve bu kez her şeyin yolunda gittiğinden *emin olmak* - için yalnızca birkaç saniye daha bekleyecekti.

İnşaat işçisi kılığına girmiş adamlar kendilerini Tohumtaşyanlar diye adlandırırlardı. Teknedeki çocuk da bir Tohum-

taşıyan'dı, sülalenin en genciydi. Köprüdeki araba, kilometre sayacı iki yüz bini gösteren, dikiz aynası bantla tutturulmuş, 1988 model şampanya renkli bir Chrysler'dı. Sürücüsü, arkeolog olan kızıl saçlı bir anneydi. Louisiana, New Iberya'lı on yedi yaşındaki kızı ise yolcu koltuğundaydı ve Tohumtaşyanlar'ın asıl hedefi oydu. Kız ve annesi birkaç dakika içinde ölecekti... Tabii çocuk her şeyi berbat etmezse.

Çocuğun ismi Ander'di. Terliyordu.

Arabadaki kıza âşıktı. Yani şimdi, burada, mavi balıkçılların kasvetli gökyüzünde akbalıkçılları kovaladığı ilkbahardan kalma bu ılık Florida akşamında, etrafını saran durgun suyun içinde bir seçim yapacaktı: Ander ya ailesine karşı yükümlülüklerini yerine getirecek ya da...

Hayır.

Yapacağı seçim bundan daha basitti:

Ya dünyayı kurtaracaktı ya da kızı.

Araba, Florida Keys'in merkezinde bulunan Marathon kentine uzanan köprü üzerindeki yedi mil işaretinden ilkinin geçti. Tohumtaşyanlar'ın dalgası dördüncü mili, köprünün orta noktasının hemen ilerisini hedef alıyordu. Isıdaki hafif bir iniş çıkışın rüzgârın hızına, oradan da deniz yüzeyine yapacağı etki, dalganın dinamiğini değiştirebilirdi. Tohumtaşyanlar'ın bu duruma ayak uydurmaya hazır olmaları gerekiyordu. Bunu yapabilirlerdi: Tufan öncesi nefesi kullanarak okyanustan bir dalga yükseltir, ardından bu canavarı - bir pikapın korkunç bir müzik saçan iğnesi gibi - belirgin bir yere düşürebilirlerdi. Hatta yakayı bile ele vermeyebilirlerdi. Hiç kimse işlendiğini bilmediği bir suçtu soruşturamazdı.

Dalga yaratma zanaatı, Tohumtaşyanlar'ın geliştirdikleri bir gücün, Zefir'in bir parçasıydı. Suyu hükmetmekten çok,

akımları okyanus üzerinde muazzam bir etkiye sahip olan rüzgârı yönlendirme becerisiydi bu. Ander, yaşlı Tohumtaşyanlar'ın artık bahsetmediği bir zaman ve mekânda doğduğu için kökenleri belirsiz olan Zefir'e saygı ve hayranlık duyarak yetişmişti.

Tohumtaşyanlar'ın aylardır bahsettikleri tek şey, doğru sulardaki doğru rüzgârın doğru kızı öldürmeye yetecek kadar güçlü olacağına dair duydukları kesin inançtı. Hız limiti saatte elli kilometreydi. Chrysler yaklaşık yüz kilometreyle gidiyordu. Ander kaşlarında biriken teri sildi.

Arabanın içinde soluk mavi bir ışık parladı. Teknesinde dikilen Ander onların yüzünü göremiyordu. Tek görebildiği koltuk başlarına yaslanmış iki kafaydı. Kızı, annesiyle yaptığı yolculuk hakkında bir arkadaşına mesaj atarken, yanakları çil lekeleriyle kaplı komşu kızını ya da birlikte vakit geçirdiği ve Ander'in tahammül edemediği o çocuğu görme planları yaparken canlandırdı gözünde.

Bütün bir hafta boyunca onun sahilde o aynı rengi atmış kitabı okumasını izlemişti: *Yaşlı Adam ve Deniz*. Korkunç derecede sıkılmış olmanın verdiği ağır saldırganlıkla sayfaları çevirişini izlemişti. Kız o sonbahar son sınıf öğrencisi olacaktı. Ander onun üç yıllık onur öğrenciliğine kaydolduğunu biliyordu; bir keresinde bir bakkal dükkânının koridorunda dikilmiş ve kızın mısır gevreklerinin arasından bu konuyu babasına anlatmasını dinlemişti. Kalkülüsten ne derece korktuğunu biliyordu.

Ander okula gitmemişti. Bu kız üzerine eğitim yapmıştı. Bunu ona Tohumtaşyanlar yaptırmışlar, onun kızı izlemesini sağlamışlardı. Ander artık bir uzmandı.

Kız, Pikan cevizini ve yıldızları görebildiği berrak geceleri

seviyordu. Akşam yemeği masasında dehşet verici bir tutum takınıyor ama koştuğunda uçar gibi görünüyordu. Mücevherlerle süslü cımbızlarla kaşlarını alıyor, Cadılar Bayramı'nda her yıl annesinin eski Kleopatra kostümünü giyiyordu. Yemeğini acı biber sosuna buluyor, bir mili altı dakikanın altında koşuyor, büyükbabasının Gibson marka gitarını hiçbir yetenek sergilemeden ama ruhla çalıyordu. Tırnaklarına ve yatak odasının duvarlarına puantiyeler çiziyordu. Bu bataklığı terk edip Dallas ya da Memphis gibi büyük şehirlerin karartılmış barlarında amatörce şarkı söyleme hayali kuruyordu. Annesini Ander'in kıskandığı, dahası anlamakta güçlük çektiği ateşli ve vazgeçilmez bir tutkuyla seviyordu. Kışın kolsuz yelekler, yazın sweatshirtler giyiyor, yüksekte korkuyor ama yine de hız trenlerine bayılıyor ve asla evlenmemeyi planlıyordu. Ağlamazdı. Kahkaha attığında ise gözlerini kapardı.

Ander bu kız hakkında *her şeyi* biliyordu. Onun karmaşalarıyla ilgili her sınavdan A almıştı. Doğduğu artık günden beri onu izliyordu. Bütün Tohumtaşayanlar izlemişti. Onu izlemeye başladığında ne kendisi ne de kız konuşabiliyordu ve bu zamana dek hiç konuşmamışlardı.

Bu kız onun hayatıydı.

Ander onu öldürmek zorundaydı.

Kız ve annesi aracın pencerelerini açmıştı. Tohumtaşayanlar bundan hoşlanmayacaklardı. Ander, amcalarından birinin, anne ve kız mavi tenteli bir kafede remi oynarken, arabalarının pencerelerini sıkıştırmakla görevlendirilmiş olduğundan emindi.

Ama Ander bir keresinde kızın annesinin, aküsü bitmiş bir arabayı, voltaj regülatörüne bir dal parçası sıkıştırmakla yeniden çalıştırdığına tanık olmuştu. Dahası kızın kırk derece sıcakta

yalun kenarına çektiği arabanın tekerini değiştirdiğini ve ter bile dökmediğini görmüştü. Bu kadınlar böyle işler yapabiliyorlardı. *Onu öldürmek için bir neden daha* derdi onu her zaman Tohumtaşıyan soyunun savunulması yönünde güden amcası. Fakat Ander bu kııda kendisini korkutan hiçbir Şey görmüyordu; ondaki her Şey duyduğu büyük merakı biraz daha derinleştiriyordu.

İkinci mil işaretini geçtiklerinde arabanın her iki pençeresinden de bronz dirsekler sarktı. Anne de kıızı gibiydi - el bilekleri radyoda çalan ve Ander'in duyabilmeyi çok istediği bir Şeyin ritmiyle bükülüyordu.

Ander kıızın tenindeki tuzun kokusunu merak etti. Ona kokusunu alacak kadar yakın olma düşünçesi bile baş döndürücü bir haz dalgasının içinde kabarmasına neden oluyordu.

Bir Şey kesindi: Ona asla sahip olamazdı.

Dizlerinin üzerine çöktü. Tekne yükselen ayın yansımasını bozarak sallandı Ander'in ağırlığı altında. Sonra bir kez daha sallandı, bu kez daha sertti ve suyun bir yerlerine bir sıkıntıyı işaret ediyordu.

Dalga yapılanıyordu.

Bütün yapması gereken izlemektir. Ailesi bunu çok açık bir Şekilde belirtmişti. Dalga vuracaktı; araba kapıldığı sularla birlikte bir çeşmenin kenarından taşan bir çiçek gibi köprünün üzerinden akıp gidecekti. Denizin derinliklerine sürükleneceklerdi. Hepsisi bu kadardı.

Ander'in ailesi, Key West'te kiraladıkları yabani otlarla kaplı bir patikanın bahçe manzarasına sahip yıkık dökük tatil evinde plan yaparken, kimse anne ve kıızını yok oluşa taşıyacak olan daha sonraki dalgalardan bahsetmemişti. Kimse bir cesedin soğuk suda ne kadar yavaş çürüyeceğinin sözünü

etmemişti. Fakat Ander bütün hafta boyunca kızın ölümünden sonraki bedenine dair kâbuslar görüp durmuştu.

Ailesi, dalganın ardından her şeyin sona ereceğini ve Ander'in normal hayatına dönebileceğini söylemişti. Onun da istediği bu değil miydi?

Onun yapması gereken, arabanın kızın ölümüne yetecek bir süre boyunca denizin dibinde kalmasını garantilemekti. şayet olur da - amcaları bu noktada önemsiz detaylar üzerinde didişmeye başlamışlardı - anne ve kız bir şekilde kendilerini kurtarıp su yüzüne çıkarsa, işte o zaman Ander harekete ge-
çip...

Hayır, demişti teyzesi Chora, bir oda dolusu erkeği susturacak kadar yüksek bir sesle. Ander'in bir anneye en yakın bulduğu kişiydi o - onu sever ama aynı zamanda ondan hoşlanmazdı. Böyle bir şey olmayacak, demişti Chora zira bizzat yaratacağı dalga yeterince güçlü olacaktı. Ander'in kızı elleriyle boğmasına gerek kalmayacaktı. Tohumtaşıyanlar katil değil-lerdi. Onlar insanlığın hizmetkârları, kıyametin önleyicileriydi. Onlar *takdir-i ilahi*'yi yerine getiriyorlardı.

Ama bu *aslında* bir cinayetti. Kız şu an canlıydı. Onu çok seven bir ailesi ve arkadaşları vardı. Önünde yaşanacak bir hayat, uçsuz bucaksız gökyüzüne meşe dalları gibi uzanan olanaklar vardı. Etrafindaki her şeyi harikulade kılan bir tarzı vardı.

Tohumtaşıyanlar'ın onun günün birinde yapmasından korktukları şey, Ander'in düşünmekten dahi hoşlanmadığı bir konuydu. şüphe onu tüketiyordu. Dalga yakınlarda gür-lerken, Ander bu dalganın kendisini de alıp götürmesine izin vermeyi aklından geçirdi.

Ölmek istiyorsa tekmeden çıkması gerekecekti. Çapaya le-

himli zincirin ucundaki tutamaçları serbest bırakması gerekecekti. Dalga ne kadar güçlü olursa olsun Ander'in zinciri kopmazdı; çapası denizin dibinden sökülmezdi. Orikalkum cevherinden, modern arkeologların mitolojik saydığı antik bir metalden yapılmışlardı. Zincirin ucundaki çapa Tohumtaşyanlar'ın muhafaza ettiği bu malzemeden yapılmış beş kutsal emanetten biriydi. Kızın annesi - var olduğunu kanıtlayamadığı şeylere inanan nadir bilimcilerden biri - bunlardan birini ortaya çıkarmak için tüm kariyerini harcayabilirdi.

Çapa, mızrak ve atlatl, gözyaşartıcı ilaç şişesi, doğal olmayan yeşil parıltısıyla oymalı küçük sandık... Bunlar Ander'in soyundan hiç kimsenin söz etmediği bir dünyadan, Tohumtaşyanlar'ın görevleri dahilinde bastırdıkları bir geçmişten geriye kalanlardı.

Kız, Tohumtaşyanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Peki nereden geldiğini biliyor muydu? Soyunun izini Ander kadar süratli bir şekilde sürebilir miydi? Tufanda kaybolan bir dünyaya kadar, her ikisini de ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlayan o sırta dek?

Zamanı gelmişti. Araba dördüncü mil işaretine yaklaştı. Ander kararan gökyüzüne degecekmişcesine kabaran dalgayı, bembeyaz zirvesi bulutlara değen dalgayı izledi. Yavaş yavaş yükselmesini seyretti... Altı metre, on metre, anne kızın üstüne vuran gece kadar karanlık bir su duvarı...

Dalganın gürültüsü arabadan yükselen çığlığı neredeyse bastırdı. Çığlık kızdan değil de annesinden geliyor gibiydi. Ander ürperdi. Ses, son anda dalgayı görmüş olduklarının bir işaretiydi. Fren lambaları yandı. Ardından motor tam gaz çalıyordu. Çok geç.

Chora Teyze sözünde durmuş, mükemmel bir dalga yarat-

mıştı. Beraberinde limonotu esintisi getiren - bu Chora'nın Zefir büyüüne eşlik eden yanmış metal kokusunu örtbas etme hamlesiydi - bir dalga. Geniş ve yoğun olan dalga, üç katlı bir binadan daha yüksekti. Merkezindeki koyu girdap ve köpüklü ağız köprüyü yarı yarıya sular altında bırakırken etrafındaki kara parçalarına temas etmiyordu. Temiz ve daha da önemlisi hızlı bir iş çıkaracaktı. Köprünün ağzında duran turistlere cep telefonlarını çıkarıp kayıt tuşuna basacak zaman dahi bırakmayacaktı.

Dalga kırıldığında merkezi köprünün bir yanından diğerine uzandı, ardından aynı yolu geri dönerek planlandığı üzere arabanın üç metre ilerisindeki otoban refüjüne vurdu. Köprü gırcırdadı. Asfalt büküldü. Araba kendi etrafında dönerek girdaba doğru savruldu. Şasisi sular altındaydı. Dalga onu yakaladığı gibi zirveye taşıdı ve sonra çalkantılı denizden yapılandırdığı kaydırak üzerinden köprüden aşağı fırlattı.

Ander Chrysler'ın dalga yüzeyinde takla atışını izledi. Araba aşağı doğru kayarken, ön camdaki bir görüntüyle dehşete kapıldı. İşte oradaydı: Savrulan kirli sarı saçlar... Mum ışığıyla gölgelenmiş gibi görünen belli belirsiz bir profil... Başı direksiyona çarpan anneye doğru uzanan kollar... Ander'i cam gibi kesen bir çılgılık...

Her şey çok daha farklı olabilirdi... Tabii kız ona hayatında *ilk kez* bakmamış olsaydı.

Ander'in elleri orikalkum çapanın tutamaçlarından kaydı. Ayakları balıkçı teknesinin zemininde yükseldi. Araba suya çarptığı an, Ander kanında gezinen kadim gücün her gramını kullanarak dalgayla boğuşuyor, kızın açık penceresine doğru yüzüyordu.

Bu Ander'in dalgaya karşı verdiği bir savaştı. Dalga ona

şiddetle çarptı, onu tehlikeli körfez sularının derinlerine çekip kaburgalarını dövdü ve bedenini yara bere içinde bıraktı. Ander dişlerini sıktı ve tenini kesen mercan resiflerinin, cam kırıklarının ve parçalanmış sarkıtların, su yosunlarının ve otların oluşturduğu kalın perdenin arasından geçerek acı içinde yüzmeye devam etti. Başı su yüzeyine çıkar çıkmaz havayı içine çekti. Arabanın çarpık silüetini gördü - ardından araç köpük dünyasının altında kayboldu. Ander ona zamanında ulaşamadığı düşüncesiyle neredeyse ağlayacaktı.

Her şey sessizliğe büründü. Dalga enkazı toparlayıp arabayı beraberinde sürükleyerek geri çekildi. Ander'i ardında bırakarak.

Ander'in tek bir şansı vardı. Pencere su seviyesinin üzerindeydi. Dalganın geri dönmesiyle birlikte araba iki dalga arasında oluşan çukurda ezilecekti. Ander vücudunun sudan yükselip nasıl havada savrulduğunu sorsalar açıklayamazdı. Dalganın içine sıçradı ve elini uzattı.

Kızın bedeni kaskatı kesilmişti. Koyu mavi gözleri açtı. Ander'e doğru döndüğünde, kan boynundan aşağı aktı. Ne görüyordu? Ander neydi?

Bu soru ve kızın dik bakışları Ander'i hareketsiz kıldı. O sersemletici anda dalga etraflarında kıvrıldı ve hayati önem taşıyan bir fırsat da kaçtı: Ander'in yalnızca birini kurtarmak için zamanı olacaktı artık. Bunun ne kadar zalimce olduğunu biliyordu. Ama bencilce de olsa kızın gitmesine izin veremezdi.

Dalga üzerlerinde patlamadan önce Ander kızın elini kavradı.

Eureka.

1

EUREKA

Küçük, bej rengi bekleme odasının sessizliğinde Eureka'nın kulağı çınladı. Kulağını ovuşturdu - bu onu yarı sağır bırakan kazadan sonra edindiği bir alışkanlıktı. Bir yararı olmadı. Odanın karşı ucundaki kapının topuzu döndü. Ardından bol beyaz bluzu, zeytin yeşili eteği ve tepeden toplanmış son derece hoş sarı saçlarıyla bir kadın belirdi lambayla aydınlanan mekânda.

“Eureka?” Alçak sesi, içinde dizlerine kadar kuma gömülü plastik bir scuba dalgıçı bulunan ama bir balık olduğuna dair hiçbir emare taşımayan bir akvaryumun şırlıtısıyla yarışıyordu.

Eureka, başka birinin, o saat için yerine geçecek görünmez bir Eureka'nın yardımına sığınmak istercesine boş odada etrafına bakındı.

“Ben Dr. Landry. İçeri gel lütfen.”

Eureka, babasının dört yıl önce yeniden evlenmesinden

bu yana, koca bir terapist ordusu eskitmişti. Hiçbir konuda hemfikir olmayan üç yetişkin tarafından yönetilen bir hayatın, sadece iki kişinin yönettiği bir hayattan çok daha karmakarışık olduğu ortaya çıkmıştı bu arada. Babası eski kafalı bir Freudçu olan ilk analistten emin olamamış, annesi ise ikincisinden, ağır gözkapaklarıyla etrafına uyusukluk yayan psikiyatrden neredeyse aynı derecede nefret etmişti. Ardından Rhoda, babasının yeni eşi sahneye çıkmış ve bir rehber öğretmeni, akupunkturcu ve öfke yöneticisini oyuna dahil etmişti. Ama Eureka, muayenehanesinde babasının kendini evinde gibi hissettiği dayatmacı aile terapistinde ayak diremişti. Aslında - annesi olayın kokusunu alıp babasını mahkemeye vermekle tehdit edinceye kadar - uzaklardaki bir İsviçre yatılı okuluna müşteri çekmeye çalışan bu son deli doktorundan biraz hoşlanmaya bile başlamıştı.

Eureka'nın dikkatini yeni terapistin boz kahverengi deriden bağciksız spor ayakkabıları çekti. Birbirinin benzeri bir yığın ayakkabının karşısındaki kanepeye oturdu. Kadın doktorlar bu küçük hileyi hep yaparlardı: Topuksuz ayakkabılarını seansın başında çıkarırlar, sonra seansın bittiğine işaret etmek için tekrar giyerlerdi. Hepsi de hastaya basitçe zamanın dolduğunu söylemektense daha nazik olmaya dair o sıkıcı Ayakkabı Yöntemi makalesini okumuş olmalıydı.

Muayenehanenin tasarlanmış teskin edici bir havası vardı: Kepengi indirilmiş pencerenin hemen yanında duran kestaneye rengi uzun deri kanepesi... Üzerinde altın yıldızlı ambalaja sarılı şekerlerle dolu bir kâse bulunan sehpa... Karşısında iki kapitone koltuk... Üzerine farklı renklerde ayak izi desenleri dokunmuş kilim... Her şeye Eureka'nın umursamadığı bir tarçın kokusu veren prize takılı bir oda spreyi...

Landry koltuklardan birine oturdu. Eureka ise sırt çantasını çıkarıp gürültülü bir şekilde yere bıraktıktan - onur sınıfı kitapları tuğla gibiydi - sonra alçak kanepeye uzandı.

“Hoş bir yer,” dedi. “Şu gümüş topları olan sarkaçlardan da almalısınız. Son doktorumda vardı bir tane. Sıcak-soğuk muslukları olan bir su sebili de tercih edebilirsiniz.”

“Biraz su istersen lavabonun yanında sürahi var. Ben de vere...”

“Boş verin.” Daha şimdiden bir saat boyunca sarf etmeyi planladığından daha fazla sözcük dökülmüştü ağızdan. Gerindi. Derin bir nefes aldı ve duvarlarını yeniden ördü. Kendine bir Stoacı olduğunu hatırlattı.

Landry boz kahverengi ayakkabılarından birini çıkardı, ardından bordo tırnaklarını gösteren çorabın içindeki başparmağını kullanarak diğerinin topuk kısmını gevşetti. Her iki ayağını birden altına alıp yanağını avuç içine yasladı. “Seni bugün buraya getiren nedir?”

Eureka kapana kısıldığını hissettiğinde, zihni onun mani olmaya çalışmadığı vahşi diyarlara kayardı. New Iberia'nın ortasında, terapiye giderken kendisine konfeti yağmuru altında eşlik eden şık bir konvoy canlandırdı gözünde.

Ama Landry mantıklı görünüyor, Eureka'nın kaçmak için can attığı gerçeklikle ilgileniyordu. *Onu buraya ne getirmişti?* Eureka'nın kırmızı Jeep'i getirmişti onu buraya. Bu muayenehaneye okuduğu lise arasında uzanan yaklaşık otuz kilometrelik yol getirmişti onu buraya - ve geçen her bir saniye okula geri dönüp öğleden sonraki kros yarışı için ısınma süresinden çalışıyordu. Talihsizlik getirmişti onu buraya.

Yoksa Acadia Vermilion Hastanesi'nden gelen, hani şu geçenlerdeki intihar girişiminden dolayı terapinin isteğe bağlı

değil zorunlu olduğunu bildiren, mektup mu getirmişti onu buraya?

İntihar. Sözcük, girişimin kendisinden daha şiddetli bir etki yaratıyordu. Son sınıfa başlayacağı günden bir önceki gece, Eureka basitçe pencereyi açmış ve kendini yatağa bırakırken puslu beyaz perdelerin dalga dalga kabararak üzerine gelmesine izin vermişti. Geleceği hakkında bir tanecik parlak şey düşünmeye çabalamış ama zihni bir daha asla yaşanamayacak neşe dolu yitik anlara doğru, sadece geçmişe kaymıştı. Geçmişte yaşayamazdı, bu nedenle yaşayamayacağına karar vermişti. iPod'unun sesini açmıştı. Babasının belkemiğindeki disk erimesinden kaynaklanan ağrıları için ecza dolabında bulundurduğu oksikodon ilaçlardan kalanları yutmuştu.

Sekiz, belki de dokuz... Haplar boğazından aşağı yuvarlanırlarken saymamıştı bile. Annesini düşünmüştü. Meryem'i, ölüm anında herkes için dua ettiğine inanılan İsa'nın annesini düşünmüştü. Eureka intihar konusundaki Katolik öğretileri iyi bilirdi, yine de merhameti uçsuz bucaksız olan, Eureka'nın yitirdiği onca şeyden sonra teslim olmaktan başka çaresi kalmadığını anlayabilecek olan Meryem'e inanırdı.

Buz gibi bir acil serviste uyanmıştı. Sedyeye bağlı halde, boğazına takılı mide yıkama pompasının tüpüne öğürürken. Hemşire metabolizmasından atılamayan zehiri etkisizleştirmek için onu berbat bir sıvı içmeye zorlarken, babasıyla Rhoda'nın koridorda kavga ettiğini duymuştu.

Oradan çabucak çıkmasını sağlayacak dili - *yaşamak istiyorum, bir daha denemeyeceğim* - bilmediği için Eureka psikiyatri koğuşunda iki hafta kalmıştı. Beden eğitimi sırasında şizofreni hastası o dev kadının hemen yanında duran atlama ipinin, bileklerini yeterince derin yaramamış olan ve kendisine ilaç

içirmeye çalışan hastabakıcının yüzüne tüküren o üniversiteli çocukla yulaf ezmesi yemenin saçmalığı asla aklından çıkmayacaktı. Fakat on altı gün sonra bir şekilde, Opelousas'lı ikinci sınıf öğrencisi Belle Pogue'nin kendisini şapel kapısında durdurup, "Hayatta olduğun için kendini kutsanmış saymalısın," dediği Evangeline Katolik Lisesi'nin ilk dönem öncesi sabah ayinine güçlkle gitmişti.

Eureka, Belle'in donuk gözlerine öylesine aksi bir şekilde bakmıştı ki kız yutkunmuş, haç çıkarmış ve kilisedeki en uzak sıraya atmıştı kendini. Evangeline'e geri döndüğü altı hafta içinde kaç arkadaşını kaybettiğini saymaktan vazgeçmişti Eureka.

Dr. Landry boğazını temizledi.

Eureka gözlerini tavana dikti. "Neden burada olduğumu biliyorsunuz."

"Senin dile getirmeni çok isterdim."

"Babamın eşi."

"Üvey annenle sorun mu yaşıyorsun?"

"Randevuları Rhoda ayarlar. O yüzden buradayım."

Terapi meselesi Rhoda'nın dertlerinden biri haline gelmişti. Dertlerinin ilki boşanma meselesini halledip Eureka'nın annesinin ardından yas tutmak ve şimdi de bu intihar girişimini çözümlenmek olmuştu. Diana'nın yokluğunda Eureka adına araya girecek, şarlatan bir doktorun işine son verecek başka kimse yoktu. Eureka kendini seksen beş yaşında hâlâ Dr. Landry'nin seanslarına tahammül ederken hayal etti, bugünden daha beter olmazdı.

"Annemi kaybetmenin zor olduğunu biliyorum," dedi Landry. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Eureka *kaybetme* sözcüğü üzerine odaklandı. Sanki Diana'yla kalabalığın içinde ayrılmışlar ve hemen yeniden bir ara-